

ikke noget imod, det kan jeg ogsaa tiltræde.

Den Bestemmelse, der findes i den næstsidste Ændring under Nr. 52, hvorved den Finansministeren givne Bemyndigelse efter Tiendeoven af 15. Maj 1903 bortfalder, har min Tilslutning. Jeg har aldrig kunnet tænke mig, at nogen Finansminister vilde benytte sig af denne ganske ekstraordinære Bemyndigelse, og derfor finder jeg det ganske rimeligt, at den falder bort nu, da vi have faaet Mulighed for at kunne skaffe Penge til rimeligt Indkøb af Tiendeobligationer og til at skaffe Dækning for Statskassen derfor ad anden Vej end gennem direkte Statslaan. Dette er ikke alle de Ændringsforslag, som Udvalget har stillet, men det er nogle af de vigtigste, og de øvrige skal jeg ikke omtale. De ere efter min Mening af forskellig Værdi, men for at bidrage mit til, at man kan naa et Resultat i denne, som jeg tror, ret vigtige Sag, har jeg kunnet tiltræde dem alle.

Derimod maa jeg fraraade de Ændringsforslag, som ere stillede af forskellige Mindretal. Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Estrup) danner et Mindretal for sig, og det ærede Medlems Hovedforslag findes i Ændringsforslag under Nr. 2, hvor han ønsker, at Grundfonden i Stedet for at være 20 Millioner skal være 5 Millioner. Det ærede Medlem motiverede dette meget udførligt og henviste til, at Norges Hypotekbank i sin Tid var begyndt med 5 Millioner. Men, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (J. L. Hansen) sagde, var det for det første i Norge og for det andet 52 Aar siden, og hvis vi vilde sammenligne vore Realkreditforhold her i Danmark i dette Øjeblik med Norges Realkreditforhold for 52 Aar siden, kan man vistnok sige sig selv, at hvad der kunde øve nogen Virkning paa Realkreditforholdene den Gang i Norge, vil ikke kunne øve nogen som helst Virkning paa Realkreditforholdene i Danmark i Øjeblikket. Der anbringes, saa vidt jeg husker, over 70 Millioner gennemsnitlig af ny Kreditforeningsobligationer om Aaret. Under Hensyn hertil synes jeg, at det mildest talt vilde være uheldigt at grunde en Institution som Hypotekbanken som et rent Forsøg, som det ærede 10de kongevalgte Medlem sagde, et Forsøg, der ifølge sit Væsen maatte løbe ud om 2 Aar, saa vi til den Tid atter stode paa bar Bund og skulde til at lovgive paa ny, og det lige i det Øjeblik, da denne Hypotekbank stod overfor en af sine allervigtigste Op-

gaver, nemlig Tiendeafløsningen. Hvis man har saa ringe Tillid til dette Foretagende, tror jeg hellere, man maatte lade være at begynde paa det. En Grundfond af 20 Mill. Kr., hvor det drejer sig om saa store Beløb, som der er Tale om ved vor Realkredit, er i Virkeligheden ikke nogen stor Grundfond, navnlig naar Hensyn tages til, at vi faa baade en Afdeling til Indkøb af Kreditforeningsobligationer og en Afdeling til Indkøb af Tiendeobligationer foruden den lille 3die Afdeling, som ogsaa findes. Jeg kan altsaa ikke tiltræde dette Forslag.

Saa har det ærede 10de kongevalgte Medlem stillet et Ændringsforslag under Nr. 14. Det hænger nøje sammen med eller staar i nøje Parallel med Ændringsforslag under Nr. 13, der er stillet af et Mindretal paa 4 Medlemmer, og for hvilket det ærede 1ste Medlem for 1ste Kred (Nellemann) var Ordfører. Hensigten med disse Ændringsforslag er i Virkeligheden den samme, at begrænse Udstedelsen af Serier til 1 Serie aarlig. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at binde Tilsynsraadet, Direktionen og Finansministeren paa denne Maade. Jeg tror, at det, man ved Forslagene er inde paa, er en rent skabelonmæssig Virksomhed af Hypotekbanken, saaledes at Banken ganske regelmæssig Aar efter Aar tager et bestemt Beløb, men jeg tror ikke, at en saadan Fremgangsmaade vilde komme til at virke effektivt eller være heldig. Disse 2 Ændringsforslag ere Udtryk for en vis Mistillid til Ledelsen af Banken. Man tror heller ikke, man kan overlade til den at bedømme Forholdene og derefter træffe Bestemmelse. Jeg synes, at naar man har i alt 3 Faktorer, der skulle være enige, for at der kan udstedes en ny Serie, maa man kunne slaa sig til Ro med, at der indenfor disse 3 Faktorer findes den fornødne Dygtighed og Besindighed til ikke at gaa alt for ilfærdigt til Værks. Er man først enig om, at der er den fornødne Dygtighed og Besindighed, tror jeg, at ærede Medlemmer ville indrømme, at da er det bedst, at Hænderne ere saa fri som muligt. Thi lige saa vist som der kan komme adskillige Aar, hvor der aldeles ikke er nogen Grund for Hypotekbanken til at foretage sig noget, fordi der er Pengerigelighed her i Landet, og fordi Forholdene paa det franske Marked, som vi her navnlig tænke paa, maaske heller ikke indbyde til at gøre Indkøb, lige saa vist kan der tænkes et enkelt Aar, hvor der er Anledning for Hypotekbanken til